Kokemuksia kannabiksesta kertomuksia elämästä

TOIMITTANUT Maria Hatvala, Anna Järvinen & Riikka Peltola

Kannabisinterventio nuorille
kannabiksen käyttäjille 2018-2020 -hanke

Kokemuksia kannabiksesta

/

Kertomuksia elämästä

Toimittanut
Maria Hatvala, Anna Järvinen & Riikka Peltola

Kannabisinterventio nuorille
kannabiksen käyttäjille 2018-2020 -hanke

© Maria Hatvala, Anna Järvinen & Riikka Peltola, 2020

Kirja on tuotettu osana Kannabisinterventio nuorille kannabiksen käyttäjille 2018-2020 -hanketta

Taitto ja kannet: Simo Heikkinen

Painopaikka: Eräsalon Kirjapaino Oy, Tampere

ISBN 978-952-94-3607-1 (sid.)
ISBN 978-952-94-3608-8 (PDF)

KANNABISINTERVENTIO NUORILLE KANNABIKSEN KÄYTTÄJILLE

Esipuhe

Tämä kirja on syntynyt osana Kannabisinterventio nuorille kannabiksen käyttäjille -hanketta (ESR 2018-2020). Kirjaan on koottu nuorten aikuisten kokemuksia kannabiksen käytöstä. Tarinat ja kuvat on kerätty nuorilta niiden keräämiseen järjestetyissä työpajoissa sekä sähköisesti. Kirjan kokoaminen on ollut opettavainen, kaoottinen ja innostava projekti. Kirja on koottu vuosina 2018-2020, aikana, jolloin kannabis on ollut yleisimmin käytetty laiton päihde Suomessa.

Kirja on kirjoitettu nuorille. Toivomme, että kirja herättää ajatuksia, ideoita ja toivoa. Ajatuksia omasta kannabiksen käytöstä ja käytön taustalla vaikuttavista syistä. Ideoita ja toivoa, jos on tilanteessa, että on tarvetta vähentää tai lopettaa käyttö.

Kirja on kirjoitettu nuoria työssään kohtaaville ammattilaisille. Toivomme, että kirja herättää ajatuksia, ideoita ja toivoa. Ajatuksia kannabiksen käytön moninaisuudesta. Antaa rohkeutta kysyä kannabiksen käytöstä sekä rohkeuden pysähtyä kuulemaan.

Kirja on kirjoitettu kaikille ihmisille. Yksilöiden tarinat ovat mielestämme hyvä keino ymmärtää kannabiksen käyttöä. Pysähdy siis lukemaan tämä kirja. Kirja ei kerro vain kannabiksesta. Se kertoo elämästä ja ihmisistä.

Haluamme kiittää kaikkia tämän kirjan tekemiseen osallistuneita nuoria. Olette rohkeita, ihania ja viisaita. Olemme oppineet teiltä paljon.

– Maria, Anna & Riikka

Tiesin jo 12-vuotiaana, että aion joskus kokeilla huumeita.

En vielä silloin osannut nimetä kovinkaan montaa erilaista huumausainetta, tai jos osasinkin, eivät nimet tarjonneet minulle minkäänlaisia realistisia mielikuvia. Siispä yhtenä syynä kannabiskokeiluilleni oli silkka uteliaisuus. Tiedonjanoksikin sitä voisi sanoa.

Ajattelin aiemmin, että kaikkein arvokkain tieto syntyy, kun ihminen itse kokee ne asiat, joista kaipaa tietoa.

Ensimmäisten kokeilujen jälkeen yksi suurimmista syistä kannabiksen käytön jatkamiselle oli luultavasti muilta saamani arvostus, tai ainakin tunne siitä, että olen tarvittu ja arvostettu

henkilö, mitä enemmän olen tekemisissä kannabiksen kanssa. Kasvoin kiinni kannabikseen ja sen symbioosin tuloksena syntyi tietynlainen identiteettiharha, jota saan setviä edelleen nyt 27-vuotiaana.

Kannabikseen oli helppo rakastua, takertua ja vihastua...

Koin lapsena ja koen edelleen, että mua on mun koko pienen ikäni kiusattu. Mua on koulukiusattu niin oppilaiden kuin opettajienkin taholta, sukulaisten taholta ja jopa perheensisäisesti. Kiusaamisen lisäksi kokemukseni varhaislapsuudesta asti ovat olleet aika epäonnisia. Liian paljon sysäytyi liian pienen ihmisen kannettavaksi jo elämän alkumetreillä. Mä uskoin 9-vuotiaana ekan kerran, että ihmiset mun ympärillä olis toivonut mun kuolevan. Ajattelin, että ne haluaa mun kärsivän ja siks mulla on koko ajan niin paha olla. Uskoin, että muhun sattuu, kun joku tarpeeks paljon haluaa muhun sattuvan. Opin pelkäämään ja epäilemään muita ihmisiä jo varhain. Siltikään mulle ei koskaan muodostunut kovin terveitä rajoja. Olin valmis venyttämään omia rajojani hyvinkin pitkälle, jotta olisin haluttu, kaivattu, tarvittu, arvostettu ja ennen kaikkea hyväksytty. Annoin ihmisten kävellä mun yli ja tehdä mulle asioita, kunhan vain saisin kokea sen, että miltä tuntuu kuulua joukkoon ja olla olemassa. Halusin muuttua näkymättömästä näkyväksi hinnalla millä hyvänsä.

”Se mielihyvän määrä oli uskomaton, kun nakkasin suodatinpussillisen kukkaa pöytään ja sain sanoa, että meikä kasvatti sen.”

Mun eka sato oli just valmistunu ja olin supertäpinöissäni. Se mielihyvän määrä oli uskoma-

”Yksi suurimmista syistä kannabiksen käytön jatkamiselle oli luultavasti muilta saamani arvostus.”

ton, kun nakkasin suodatinpussillisen kukkaa pöytään ja sain sanoa, että meikä kasvatti sen. Porukka oli ihan pähkinöinä, mutta samaan aikaan olin silti aistivinani epäluuloa. Ajattelin olevani aika nobody siinä porukassa, joten tää oli nyt mun tähtihetki. Joku tarjoutui kääntämäänällän (large-joint), koska en ollut opetellut kääntämään pitkiä. Se vähän nolotti, mutta seivasin itseni aina kehuskelemalla käärimistaitojeni puuttumisen johtuvan pääasiallisesta bongin käytöstä.

Kaikki halus mun starttaavan, koska mun käryt. Jännitti ihan älyttömästi sytyttäessäni jointin. Pelkäsin, ettei se pärise ollenkaan ja koko sato onkin mennyt ihan vituilleen. Aloin soimata itseäni siitä, etten ensin ollut kokeillut yksin ja varmistanut, että se toimii. Olisi todella noloa tuottaa pettymys. Sosiaalinen itsemurha.

Jointti kiersi ja mä olin jännityksestä soikeena. Ilmeisesti jännitin niin paljon, etten huomannut edes polttamisen vaikutuksia kuin vasta viiveellä. Jengi alkoi hiljalleen reagoida ja lopulta kaikki ulvoi yhteen ääneen, miten käsittämättömän hyvää pilveä olin onnistunut kasvattamaan. Osa näistä uusista tuttavuuksista jopa kätteli mua tai iski kämmentä selkään. Kaikkien näiden vuosien jälkeen, kun olin tullut lähinnä kiusatuksi tai muulla tavoin jätetyksi ulkopuolelle, niin siinä hetkessä kelasin, että tää on takuulla parasta mitä mulle on koskaan tapahtunut, ja tulee tapahtumaan. Hetken aikaa tunsin voimakasta mielihyvän tunnetta, eikä se suinkaan johtunut kannabiksesta mun elimistössä.

MÄ HALUISIN PIIRTÄÄ ENEMMÄN TÄSTÄ.
MUT KELLE MÄ NÄN NÄYTTÄISIN?
RIITELIN ÄSKEN KAVERIN KANSSA. SEN MIELESTÄ SAVUT MENEE HORMEJA PITKIN
JA ALTISTAA MUUT TÄLLE TERVEYSRISKILLE
TÄSTÄ PUHUMINEN AIHEUTTAA MONESSA MORAALIPANIIKIN.
MUTTA LAPSET!
EI MUL OO.
LAISKUUTTA!
NO.. OPISKELEN JA KÄYN TÖISSÄ
RIKOLLISTA
KUKA ON UHRI?
PARASTA SILLÄ OLLA HILJAA JA PURRA HAMMASTA ETTÄ KESTÄÄ YHTEISKUNNAN JÄSENENÄ KÄPISTELYSSÄ.
JA EHKÄ POLTTAA SAVUT.

Se kaikki lähti markkinoilta ostetusta seinälipusta, jossa iloisen näköinen rastafari pössyttelee tuhtia jointtia.

Tupakoin jo silloin satunnaisesti ja salaa, eikä silloinen sanavarastoni tuntenut termiä jointti. Sanat rööki, jämä ja liimikset värittivät tupakanlomaista keskustelua yläasteella, milloin missäkin piilossa sitä tupruteltiin.

Internet oli jo kehittynyt ja oli vaikea olla huomaamatta eri yhteyksissä esiin tulevaa kuvaa kannabiksen lehdestä. Samanlainen kuva oli seinälipussa, josta lopulta hankkiuduin eroon leimaantumisen pelossa.

Kannabis kuitenkin kiinnosti, sillä se aiheutti keskustelua, jossa halusin olla mukana. Kukaan ei kuitenkaan vakuuttanut minua sanan säilällä siitä, että voisin tulkita ja ymmärtää kannabiksen vaikutuksia sivusta kokeilematta sitä itse. Kukaan sitä ei tyrkyttänyt, ainakaan silloin, jos kerroin etten ole koskaan polttanut. Kesti vuosia ennen ensimmäistä kokeilua.

Se oli hasista. Sellaista, jota piti lämmittää hetki ennen kuin sen voi sekoittaa tupakkaan. Polttovälineenä toimi jo klassikoksi muodostunut älyämpäri.

Opin ensimmäisellä kerralla varovaiseksi, sillä tunne sen laittomuudesta ja epätietoisuus hasiksen alkuperästä alkoivat vaivata. Heräsi kysymyksiä, joiden selvittäminen tuntui vaaralliselta ja niistä piti useimmiten vaieta ja pitää sisällään.

Vaikutukset olivat ensimmäisellä kerralla mullistavat, kun metaiset pohdinnat juontuivat tietoisuuteen, eikä kieli pysynyt ajatuksen perässä. Naurunpurkaukset selittyivät pitkään vain itselle, eikä niitä ajatuksia osannut jakaa, tallentaa tai jalostaa. Vaikutuksen alla tekeminen ja toimiminen oli jo alusta asti tärkeää ja perustavanlaatuista. Ensin tuntui mahdottomalta piilottaa muilta, että on polttanut pilveä ja kommunikointi toimi lähinnä niiden ihmisten kanssa, jotka olivat myös polttaneet. Se piti kuitenkin pitää piilossa. Kokonaisuutena ajatellen oli piiloteltava kokonaista oman maan rajat ylittävää kulttuuriperinnettä.

Vuosien mittaan kokemusta kertyi ja kiinnostus kasvoi, kuten myös stressi ja yhteiskunnan vaatimukset. Oli oltava taloudellisesti riippumaton jo kolmekymppisenä.

Mielenterveysongelmat seurasivat. Tuli ero, kaverille skitsofrenia, lopetin työt ja koulun, enkä hakenut apua. Myin omaisuuteni ja ryhdyin irtolaiseksi. Pelkäsin monta vuotta katsoa taivaalle. Milloin mikäkin huppu antoi tarvittavan turvan, kohdunsijaisen.

It's lonely out in space.

Siedätyshoitona kirjoitin tähtitaivaan alla lyriikkaa ja mikroproosaa aina kun se tuntui hyvältä. Sitä teen edelleen, kuitenkin kymmenen vuotta viisaampana. Jotain omaa ja alkuperäistä piti kerätä ja kantaa mukana. Seuraavaa kertosäettä luuppailin mielessäni pitkään:

"Kannabis kuitenkin kiinnosti, sillä se aiheutti keskustelua, jossa halusin olla mukana."

En tiedä missä on se minne menen, tai mistä saavun sinne minne tulen, mutta pitää päästä sinne minne moni haluu jäädä, ja lähtee sieltä mistä moni haluu päästä.

Lähdin. Lähdin useammankin kerran aina palatakseni samaan kaupunkiin, josta lähdin. Kuljin ympyrää.

#4

Joo. Siitä on niin k
poltin. It was kinda
Joku voi tykätä. En
pitäisi niiltä kieltää
nakaan olevani mis
nomaan, miten ihm
Ne ihmiset, jotka k
voisi kieltää.

auan, kun viimeksi
boring. No big deal.
ymmärrä miksi se
ä. En minä katso ai-
ssään asemassa sa-
nisten pitäisi elää.
annattavat kieltoja,

Mä ja pilvi.

En oo koskaan polttanu pilveä enkä usko, että poltan jatkossakaan.

Mutta jos kysytään miksi, en tiedä, mitä vastata. Käytän alkoholia ja satunnaisesti tupakkaa. Päihteettömyyteen tai terveysvaikutuksiin en voi vedota.

Oon eri elämänvaiheissa perustellut tätä asiaa itselleni eri tavoin. Alkuun varmaan pelkäsin, ku se on huumetta. Oletin, että alkoholi on turvallisempaa, koska markkinoita säädellään ja sitähän käyttää kaikki. Mutta nyt musta tuntuu, että alko-

holin ja kannabiksen haittojen vertailu, tai pikemminkin niillä nokittelu, on täysin hyödytöntä. Ne on erilaisia aineita. Kumpikaan ei varsinaisesti ole mikään terveystuote. Tiedän kannabiksesta paljon ja luultavasti pitäisin sen vaikutuksista.

”Ehkä siitä on vain tullut osa sun narratiivia, että sä et polta. Olisin varmasti itseeni hieman pettynyt, jos nyt 35 ikävuoden jälkeen päättäisi kuitenkin kokeilla.”

Tuttavapiirissäni suuri osa on kokeillut tai käyttää kannabista satunnaisesti. Ajatus ei kiusaa minua. Toisinaan ihmettelen vain, kuinka olen räpiköinyt läpi elämäni kokeilematta kertaakaan. Tilaisuuksia on varsinkin nyt aikuisiällä ollut kyllä.

Tyttöystäväni puki asian hienosti sanoiksi:
– Ehkä siitä on vain tullut osa sun narratiivia, että sä et polta.

Olisin varmasti itseeni hieman pettynyt, jos nyt 35 ikävuoden jälkeen päättäisi kuitenkin kokeilla.

Ehkä mun perusteluni on sittenkin kaikkein kattavin ja yksiselitteisin. En halua.

Kaverit tiesi, ett
leipo keksejä.
viin vesiin. Keks
teorian aistien
versumissa. Kotii
tui hississä siltä,
leen miljoona aja
kerroksen aikana

tä en polta. Ne
Menin tosi sy-
sin jonku uuden
evoluutiosta uni-
n mennessä tun-
että kerkes ajatte-
atusta muutaman
. Aamuksi töihin.

Olin aika ujo ja itsetietoinen kaveri.

Erityisesti tuntemattomien kanssa puhuessa oli vaikea löytää sanottavaa ja esiintymistilanteet jännittivät. Ainoat hetket, jolloin pääsin eroon ujoudesta, olivat kun olin humalassa. Niin tyhmää kuin se olikin, käytin alkoholia tilapäisenä lääkkeenä ujouteeni.

Jotta pystyin juhlissa keskustelemaan vapautuneesti tuntemattomien kanssa, tarvitsin ehkä noin 4–6 annosta ja tanssimiseen tuplasti enemmän (olen mies, 75 kg). Koska noilla annoksilla homma karkaa herkästi lapasesta, olen loukannut henkisesti monia rakastamiani ja tuntemiani henkilöitä, ja loukkaantunut fyysisesti moneen otteeseen alkoholinkäyttöni seurauksena.

Voisi sanoa, että kaikki elämässäni kokemat ongelmat ovat olleet alkoholin seurausta. Luulin, että ujous on synnynnäinen ominaisuus, josta ei voi päästä eroon. Me suomalaisethan olemme ujoa ja juroa kansaa!

Minulle kävi kuitenkin niin onnekkaasti, että pääsin hetkeksi asumaan Keski-Eurooppaan. Korkeakoulutettuna kolmekymppisenä oma suhteeni kannabikseen oli ollut neutraali, mutta tässä maassa sitä oli runsaasti tarjolla eikä siihen suhtauduttu yhtä pahasti kuin Suomessa. Esimerkiksi kevytkannabista myytiin täysin laillisesti jokaisessa supermarketissa ja oikeaa kannabista sain esimerkiksi työkavereilta.

Päätin suhtautua kannabikseen tieteellisellä tarmolla, koska halusin oppia ymmärtämään mistä tässä on kyse. Jo ensimmäisellä kerralla yllätyin positiivisesti siitä, miten hyvältä musiikki voikin kuulostaa, kun on ensin polttanut pilveä.

Varsin nopeasti huomasin pitäväni enemmän kannabiksen kuin alkoholin vaikutuksista. Käytin kannabista rentoutuakseni pitkien työpäivien jälkeen, kuunnellessani musiikkia kotona ja konserteissa sekä matkustellessani viikonloppuisin. Kannabiksesta ei mennyt kontrolli niin kuin alkoholista, ja seuraavana päivänä ei ollut tietoakaan krapulasta. Sen sijaan se pisti minut miettimään asioita uusista näkökulmista ja sai minut arvostamaan monia asioita, kuten luontoa, kulttuuria ja muita ihmisiä, aiempaa enemmän.

Kannabiksen avulla pystyin myös käsittelemään monia vaikeita asioita, jotka olin vain tunkenut mieleni perukoille, koska en ollut aikoinaan halunnut miettiä niitä.

Jo matkan aikana huomasin, että esiintymisjännitys oli tiessään. Suomeen palattuani huomasin myös, että ujous loisti poissaololla an. Ilokseni huomasin, että vaikutus oli pysyvä: vaikka käytänkin kannabista Suomessa vain muutaman kerran vuodessa, ei ujous ole tullut takaisin.

On hienoa, että voin nyt juhlia ja tanssia kokonaan ilman alkoholia. Olen vapautuneempi ja rennompi ihminen ja kai-

ken lisäksi parempi työntekijä ja aviomies. Minusta tuntuu, että olen viimeinkin se ihminen, joka minun olisi aina pitänyt olla, enkä voisi olla onnellisempi.

Mielestäni kannabiksen kieltolaki on tietämättömyyteen perustuvaa idiotismia, jolla on merkittävät teolliset, taloudelliset ja kansanterveydelliset vaikutukset.

Suomalaisten ongelmia ovat alkoholi, tupakka ja lihavuus, ja kannabiksesta voisi olla apua näihin kaikkiin. Se on ihmelääke, jota jokainen voi kasvattaa takapihallaan. Tämä on koko kansan asia, sillä virkistyskäytön lisäksi lääkinnälliset hyödyt ovat merkittävät. Kieltolaista johtuen kannabiksen positiivisten vaikutusten tutkiminen on ollut pannassa vuosikymmenten ajan, mutta tämä tuntuu Suomen lääkäreiltä usein unohtuvan. Toivottavasti asiaan saadaan nyt muutos!

”Luulin, että ujous on synnynnäinen ominaisuus, josta ei voi päästä eroon. Me suomalaisethan olemme ujoa ja juroa kansaa!”

Valitsen oikeat lajikkeet tiettyjä lääkinnällisiä vaikutuksia varten. Kannabiksen käyttö avarsi tajuntaa ja näin minusta tuli taiteilija. Kannabiksen sivuvaikutukset ovat parantunut ruokahalu, joka on tehnyt minusta myös itseoppineen mestarikokin.

Aloitin kokeilut kannabiksen kanssa 15-vuotiaana,

mutta 18-vuotiaana aloin polttamaan säännöllisesti. Hain sillä lievitystä henkiseen kipuun. Sairastin masennusta, mikä heitti varjon koko elämääni, enkä kyennyt saamaan mistään iloa tai helpotusta. Kannabissavut toivat jotakin vaihtelua jatkuvaan tunteettomuuteen, hetken helpotusta, en voinut tietää mihin sillä valinnalla pääsisi...

Minua kiehtoi myös se kulttuuri, vapaus, tai niin silloin naiivisti nuorena ajattelin. Melko nopeasti kannabiksen käytöstä tuli osa identiteettiä, ja aloin myös kasvattamaan kannabista. Aluksi se oli melko viatonta: puutarhauksen opiskelua ja hauskanpitoa. Käytin pian päivittäin omista kasveistani ja tykkäsin jakaa myös ystäville, sillä se oli osa ideologiaa vielä silloin.

Hyödyt tuntuivat suuremmilta, en murehtinut huomista.

Tulin hyvin nopeasti riippuvaiseksi kannabiksesta. Tosin en niinkään itse aineesta, vaan siitä, että oli jokin uusi tapa olla. Addiktiosairaus alkoi elää omaa elämäänsä.

”Aluksi se oli melko viatonta: puutarhauksen opiskelua ja hauskanpitoa.”

Haittoja alkoi esiintyä puolen vuoden säännöllisen käytön jälkeen: ahdisti sosiaalisissa tilanteissa ja sain paniikkioireita.

Muistan erityisen hyvin erään kerran kaupungilla, kun sain paniikkikohtauksen ja lähdin kotiin. Sen koettuani tiesin, että se ei loppuisi välttelemällä ja jatkamalla polttamista. Halusin kohdata tilanteet ahdistuksesta huolimatta, ja teinkin niin, mutta aina kun poltin kannabista, oli vaikea toimia sosiaalisissa tilanteissa. Silti tarvitsin sitä ollakseni ”normaali” – mikä paradoksi!

Koska olin jo sairas, vaihdoin kannabiksen pikkuhiljaa muihin huumeisiin. En siksi, että se ei enää riittänyt, vaan siksi, että halusin vain jatkaa tätä, silloin ainoaa tunteidenkäsittelykeinoa, minkä olin oppinut.

Polttelin silti aina välillä, mutta vielä vuosienkin kuluttua satunnaiset kannabiksen käyttökerrat toivat ahdistusta mukanaan. Minulta meni useita vuosia myöntää, että haitat olivat omalle kohdalle suurempia kuin nautinto.

Tiedän monia huumeiden käyttövuosieni aikana tapaamiani ihmisiä, huumeista riippuvaisia ja niiden satunnaiskäyttäjiä, jotka myös jättivät savut polttamatta, koska siitä tuli epämiellyttävä olo.

”Silti tarvitsin sitä ollakseni ’normaali’ – mikä paradoksi!”

Eniten haluaisin edistää omien kokemusteni pohjalta niitä asenteita ja sitä kulttuuria nuorten keskuudes-

”Minulta meni useita vuosia myöntää, että haitat olivat omalle kohdalle suurempia kuin nautinto.”

sa, että uskalletaan olla rehellisiä ainakin itselle, silloinkin kun on ryhmäpaine. Kunnioitettaisiin myös sitä omaa ääntä; tärkeimmän ihmisen ääntä omassa elämässä. Silloin osaa myös kunnioittaa toisia.

En koe oleellisena olla kannabiksen puolesta tai vastaan. Riisutaan vain kulissit ja puhutaan asioista niiden oikeilla nimillä, ilman ihannointia ja ilman demonisointia. Se on yksi päihde muiden joukossa ja neutraali keskustelu siitä, kuten alkoholista, on mahdollista. Se ajaisi jokaisen etua parhaiten.

Ohimeneviä hetkiä entisestä elämästä

I

Nuoruus oli pilvinen.

Täynnä vanhempien väsymystä, huonoja valintoja ja surua. Rappusissa piilotteli epävarmuus.

Muistan olleeni ahdistunut.

Nuoruus oli myös täynnä herkkyyttä, yhteisöllisiä hetkiä ja uuden löytämistä.

Muistan olleeni onnellinen, hämmentynyt, epävarma.

Elämä on kummallinen kokonaisuus tunteita, joita säätelevät tuhannet eri vaikuttajat.

II

Ensimmäinen kerta.

Se puolalainen poika rannalla tarjosi jointin.

Päihdehakuinen teini halusi kokeilla melkein mitä tahansa. Mitä tahansa joka helpottaisi eksistentiaalista tuskaa hetkeksi.

Se puolalainen poika katosi jonnekin nopeasti.

Tuona iltana muistan nähneeni kummallisen hahmon uima-altaan yllä.

Olisi pitänyt herätä painajaisesta jo tuolloin.

III

Pimeys imee valoa itseensä.

Ystävyyttä määritti turruttaminen, sekä turtuneen tilan viihdyttäminen. Jännittyneessä tilassa ei kykene nauttimaan olostaan.

Turruttaminen tuntui näin jälkikäteen olleen prioriteetti. Joillekin enemmän, joillekin vähemmän. Hyvät vaihtoehdot tuntuivat valheelta, saavuttamattomissa olevilta harhakuvilta.

IV

Ensirakkautta sumensi päihteet.

Siitä huolimatta rakastin häntä koko sydämestäni. Tai ainakin se tuntui siltä silloin.

V

Maapallolla tapahtuva epätasa-arvo.

Uusi syy turruttaa sielua. Kietoa se pilvivaippaan.

VI

Rakkauden menettäminen.

Ehkä paras syy tai tekosyy antaa kehon vaipua pilviverhon lämpimään syliin.

VII

En ehkä koskaan rakastanutkaan häntä.
En osannut rakastaa itseäni.

Ystävieni avustuksella tainnutin itseni unohduksiin.

Meillä kaikilla on jotain mitä haluamme unohtaa. Yhdessä se on helpompaa.

VIII

Poltin liikaa. Join liikaa. Tein töitä liikaa.

Raukeassa olossa vellominen ei ollut enää runollista. Se oli suorastaan päämäärätietoinen hanke päästä eroon tietoisuudesta. Paine hartiolla oli käynyt liian raskaaksi.

Kadotin lopulta itseni lisäksi ystäväni. Osa ei sietänyt huonoa käytöstäni, osa taas halusi peitellä omaansa.

Kuulin pimeyden kutsun parvekkeella. Luulin menettäneeni kaiken.

IX

”Niin käy kun polttaa liikaa epämääräistä kukkaa.
Niin käy kun ei nuku öisin.
Niin käy kun ei välitä itsestään.”

Kun hyppää tarpeeksi korkealta voi vain toivoa että pysyy hen-

gissä. Sen jälkeen ei ole oikeastaan enää mitään menetettävää.

Olin vain virallisesti vältettävä ”sekopää”.

Tuo uusi titteli oli helpottava.
Pääni oli täynnä sumua, enkä tiennyt enää kuka olin. Nyt saisin aidosti tutkia kuka olen ja mitä haluan. Minut oli jätetty rauhaan kaikilta tahoilta.

Vaikka kukaan muu ei välittäisi olemassaolostani, niin silti minulla on mahdollisuus tehdä niin. Olinhan saanut ihmeellisen lahjan hengittää tässä maailmassa. Oli vain löydettävä keino miten.

360 astetta.
Päätin, että teen täyskäännöksen.

X

Kun maa alkaa täristä, järistys säilyttää vain vankimmat rakenteet.

Vetäydyin yksinäisyyteen. Elin orjallisesti kellon tarkkuudella. Päivä päivältä, sekunti sekunnilta.

Tuo päivä oli pitkä ja pimeä, mutta kuitenkin todiste siitä, että ihminen voi halutessaan saavuttaa haluamansa. Siihen ei aina tarvita lahjakkuutta tai hyviä lähtökohtia. Siihen tarvitaan jääräpäistä sinnikkyyttä, työntekoa viikon jokaisena päivänä.

Olin dynaamisella ja raivokkaalla energialla tuhonnut elämääni ja antanut muiden tuhota sitä. Totesin, että olisi mahdollista suunnata tuo energia myös elämäni rakentamiseen ja antaa halukkaiden auttaa siinä.

XI

Hyväksyn sen mitä oli.
En voi vaatia itseltäni enempää.

Se mitä tein itselleni, se mitä tein muille ja se mitä muut tekivät minulle.

Nuo pilven sävyttämät hetket. Niitä ei enää ole.

Ei ole vastakkainasetteluja, on vain olosuhteiden pakottavia tekoja tai niiden tekemättömyyttä.

Aikoja jotka johtivat toisiin.

Elämänkokemukset ovat lahja tulevalle.

XII

Vuosien kuluessa olen oppinut ettei kannata rimpuilla vastaan. Ei kannata odottaa takaisin hetkiä, jotka vietettiin hämmennyksessä ja epätoivossa. Ei kannata jäädä elämään menneisyyden ihmisten ja tapahtumien kanssa.

Nyt kun olen pysäkillä, jonka ilma on raikas ja taivas pilvetön, en voi kuin toivoa että ystävieni matka olisi mahdollisimman kuopaton.

On ajan tuhlausta märehtiä loputtomiin.

Ystäväni neuvoi, että olisi hyvä tarrata asioihin jotka ovat aidosti tärkeitä.

Palatessani alkulähteelle ymmärsin harhautuneeni.

Elämäni ilman ulkoisia vaikuttimia on paikoin kevyttä ja rakastettavaa. Olen löytänyt leikkimielisen minäni, sen jonka nuoruudessa kadotin. Ilon joka eli minussa jo lapsena.

Vastoinkäymisten avulla olen löytänyt valoa itsestäni. Löysin itseni ja tuon elämää rakastavan minäni päihteiden kautta. Sen tyypin joka humaltuu elämästä ilman apuvälineitä. Sen tyypin joka nauraa päivittäin selkä kippuralla.

Olen huomannut valon kulkeutuvan valon luo.

Voin tämän vuoksi olla kiitollinen myös kannabikselle.
Olla etenkin kiitollinen kokemukselle jota kutsutaan elämäksi.

Ällöttävää, tiedän, mutta kyynisyys ei asu enää minussa.

Eka kerta

Olin humalassa, jolloin harkintakykyni ei ollut parhaimmillaan. Olin myös ala-asteikäinen. En tiennyt paljonko olisi ollut ”hyvä” ensimmäisellä kerralla polttaa, joten poltin liikaa. Olisi ollut reilua ja oikein, jos joku ”kokeneimmista” olisi viitsinyt kertoa ja neuvoa. Menin alkoholin ja pilven yhteisvaikutuksesta niin sekaisin, että olin aivan kalpea, en pystynyt liikkumaan ja oksentelin. Jos olisin tiennyt paremmin, kuinka vahva näiden kahden aineen yhteisvaikutus sen ikäisenä minuun on, niin olisin varmasti edes harkinnut tekoani pidempään. En myöskään usko, että tuo olisi ollut minun ensimmäinen kertani, ellen olisi ollut alkoholin vaikutuksen alainen. Alkoholi poisti estoni, harkintakykyni ja muutti vahvasti ajatusmaailmaani.

Eka

Se oli kavereiden kanssa kaverin isosiskon kommuunin olohuoneessa 16-vuotiaana ja se oli ihan mukavaa.

Se oli ihan hirveetä ja mietin miks jengi tekee niin.

23 v. ja päihteiden harmaan eri sävyt.

Ennen sitä mustavalkoisuus ja päihteiden vaarallisuus ja pahuus. Toki alkoholi tuo perjantai-iltojen perusjuttu oli ok. Of course.

Mustavalkoisuus oli kasvanut asenteisiini, kun oli seurannut vierestä isosiskoni taivalta addiktion kanssa. Pohjalta selviytymiseen.

Harmaan eri sävyjä edelsi muun muassa kerta, kun olimme Nizzassa reppureissaa ja siskoni jäi paikallisten kanssa polttamaan pilveä. Itse menin hotellihuoneeseen ja sain kilarit. Omassa maailmassani se oli silloin sama asia kuin retkahdus heroiiniin. Huoli, pelko, suru, viha. Kaikki tunteet, mitä voi olla, tuli esiin. Ja siis kyseessä oli kannabis, pari henkosta.

Tästä alkoi maailma, missä harmaan eri sävyt alkoivat elämään. Tietous, ymmärrys, faktat ja neutraali info, mitä aloin kaivamaan asiasta toi minut pois maailmasta, missä huumeet ja kannabis ovat automaattisesti pahasta, rikollisten hommaa.

Vuodet vieri ja ymmärrys kannabikseen kasvoi. Tajusin, kuinka yleistä kannabiksen polttaminen loppupeleissä on. Toki on heitä, kenellä kannabis valtaa elämän, mutta oli myös heitä, kenellä kannabis oli vain osa elämää.

23 vee ja ajatukset, että ehkä vois itsekin polttaa, oli tullut ajankohtaisiksi. Miks ei? Tai no, koska se on laitonta, enhän mä vois mitään laitonta tehdä.

Noh, laittomuus ei kuitenkaan estänyt kokeilua.

Ja tajusin, että eihän se kovin erikoista ole: rentoutuu ja saa ajatukset rullaamaan. Musa ja tanssiminen oli kivaa, koska basson jytinä tuntui kovemmalta ja rytmi vei mennessään.

Nyt 10 vuotta myöhemmin. Edelleen poltan ja kannabis ei ole ihmeellisemmin vaikuttanut elämään. Iltaisin on jees rentoutua. Ja siis en ole koskaan ollut syrjäytynyt. Töissä, opiskellut, töissä ja opiskellut samalla ja treenannut, ollut fyysisesti kovassa kunnossa. Se, mitä omasta kannabistarinasta haluan sanoa, on että elämä rullaa ja välillä poltellaan pilveä.

Ainoa, mitä välillä kuumottelen, on sakot ja merkinnät, jos poliisi sattuisi ratsaamaan. Olen avoin asian kanssa, mutta välillä kuumottelen, mitä muut sanoisi, jos tietäisi, tyyliin töissä. Toki olen tehnyt niin kovan uran ja menestynyt omissa jutuissani, enkä täytä stereotypian kriteereitä hippilookista, niin lähinnä ”äijäs ja sä poltat vai” on se, mitä kohtaan. Tai kohtaisin. Ja sitten ihmiset unohtaa… Toivottavasti ainakin…

Voi auttaa krapulaan ja on siksikin vahingollista, koska tekee dokaamisen jälkiseuraukset vähemmän kipeiksi.

Eka kerta

Olin pettynyt, koska en tuntenut vaikutuksia lainkaan.

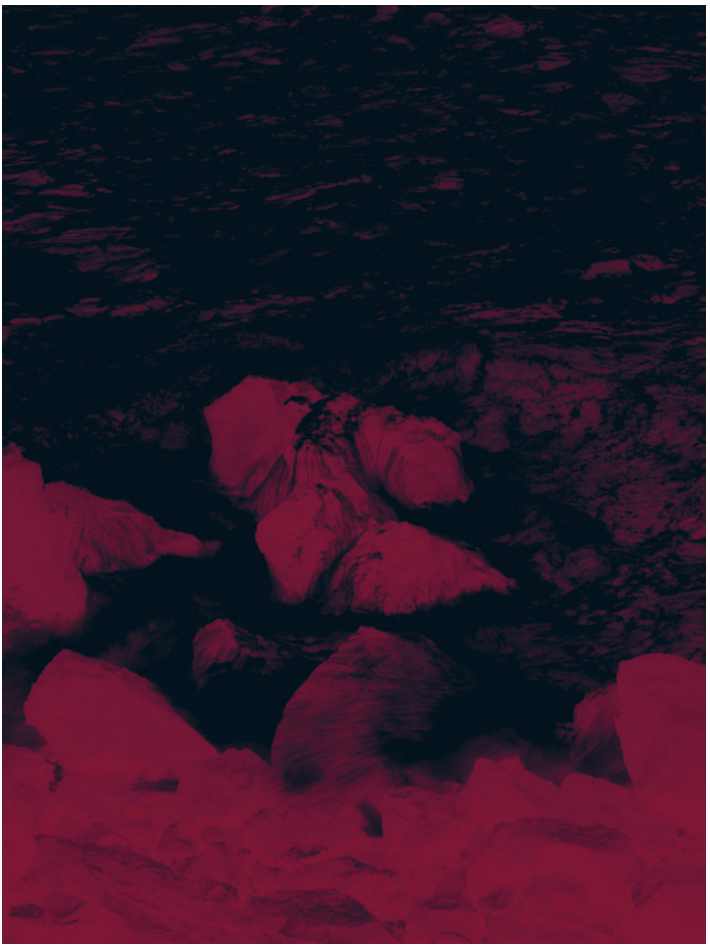

Triptyykki

Elämä on kokonaisuus, ei vain yksittäisiä kokemuksia.

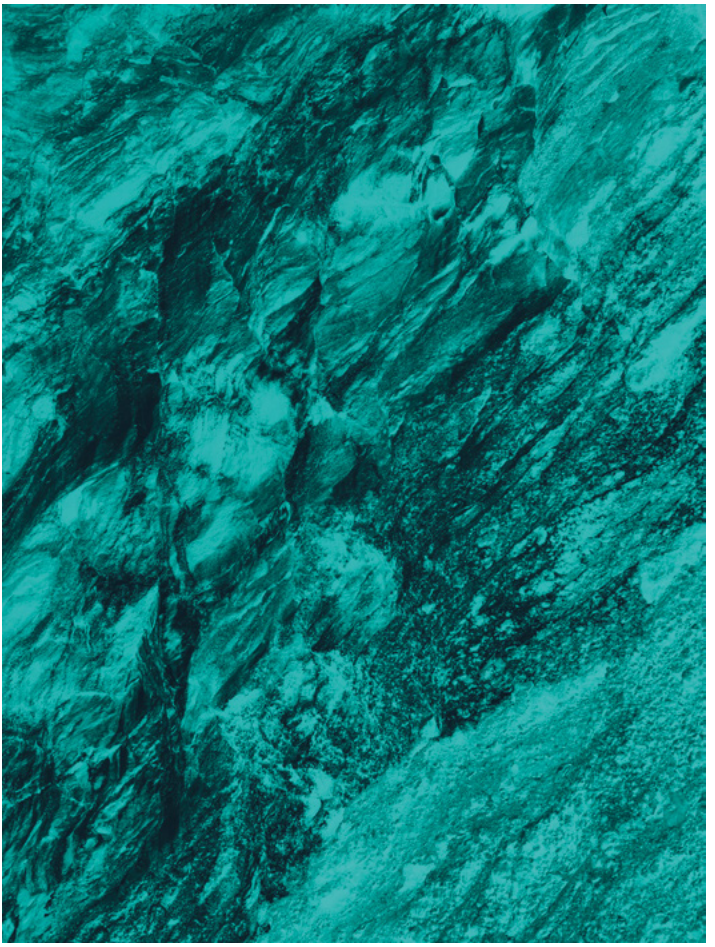

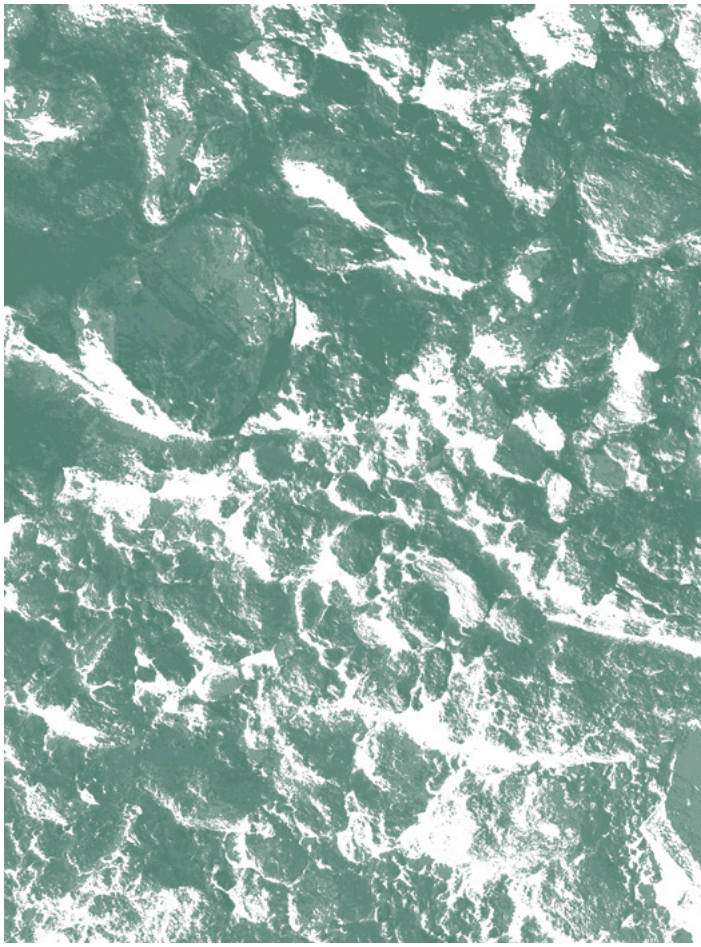

Yks inhoo elämäänsä
toinen toivoo elävänsä
Onnettomampi tämän tästä
omalla tavallaan jokanen
joka ilman keinoi sohien
takoo vaan ku rauta on kuumaa
ei kuulu puhe pakko huutaa

Tämä varmasti pätee moneen muuhunkin käyttäjään,

mutta minun kohdallani erityisesti kannabiksen vaikutusta on lähes mahdoton erottaa kannabiksen kieltolain vaikutuksista.

Käytin kannabista ensimmäisen kerran 15-vuotiaana ja jo 16-vuotiaana muistan vaatineeni laillistamista netissä sekä kasvotusten keskustellessa.

Kuten Greta Thunberg, minäkin oivalsin, että yhteiskunta on rikki ja jonkun se pitää korjata.

”Jos elämäntavat ovat muuten kovin epäterveellisiä, kannabis tuskin sitä yhtälöä kovin paljon parantaa.”

Kannabis on minulle sopiva päihde. Olen kokeillut monia muitakin huumeita, mutta hyvin vähän verrattuna siihen, kuinka paljon olen käyttänyt kannabista. Juuri tänään aiemmin mietin kannabista ostaessani, että en edes tiedä, miten joidenkin myyjien netti-ilmoituksissa mainitsemat bentsot vaikuttavat. Olen joskus kerran–pari niitä kokeillut.

Pidän kannabista lääkkeenä ja vähähaittaisena päihteenä.

Olen tässä kuussa kerennyt 11 päivän aikana käyttämään muutaman gramman kannabista sekä kävellyt yli 80 kilometriä. Jos elämäntavat ovat muuten kovin epäterveellisiä, kannabis tuskin sitä yhtälöä kovin paljon parantaa.

Kohonnut psykoosiriski kuulostaa kannabiksen haittavaikutuksista kamalimmalta, mutta uskoisin, että se riski on minun kohdallani melko pieni. Tulen varsinkin nykyään hyvin toimeen oman mieleni kanssa.

Tänään poltan Skywalker OG -lajiketta.

Yksittäinen kokemus.

Itä-Helsingissä kasvaneena nuorena koen, että ketä tahansa, joka on lähtenyt samoista lähtökohdista, hengannut samoilla seuduilla ja tuntenut toisia kaltaisiaan nuoria, ei ole voinut välttyä kannabiksen eli kantsun kohtaamiselta. Itselläni ensimmäinen kerta tämän parissa tuli 16-vuotiaana, kun kaveri oli saanut tai vienyt broidiltaan pari jointtia, jotka päätimme polttaa kaveriporukalla läheisessä metsässä.

Ekan kokemuksen perusteella tavara oli suhteellisen harmitonta ja sai olon lähinnä typeräksi. Muistan miettineeni alkoholin ja kännissä olemisen sopivan itselleni paremmin, sillä siitä oli lähinnä positiivisia kokemuksia jo näinkin nuorena.

Myöhemmin baareissa ja bileissä hengatessa oli melkein itsestään selvää, että jollakin oli aina jonkin verran pilveä mukana silloin tällöin ja satunnaisia kertoja tämän käytöstä tuli koettua aina humalassa.

Koin pilven olevan lähinnä bileiden ja hauskanpidon yhteydessä toimiva asia, mutta suhtautuminen muuttui, kun 24-vuotiaana olin aktiivisessa työelämässä ja selvisi, että kaverin kautta sain tätä hankittua helposti lähes säännölliseen käyttöön.

Olihan itsestään selvää, että useat käyttävät kantsua terveysvaikutteiden takia ja mietin, että tätä voisi käyttää stressin purkuun ja ahdistuksen sekä muiden huonojen fiilisten helpottamiseen, joita työnarkomaanin arkeen kuuluu.

Noin vuoden sisällä olin ottanut tavaksi polttaa töiden jälkeen vähintään kaksi tai kolme kertaa viikossa tai viikonloppuna ikään kuin vaihtaakseni vapaalle, eikä tämä millään tavalla tullut työelämän tielle tai tästä tuntunut olevan haittoja.

Perehdyin todella paljon materiaaleihin, mitä asiasta jaettiin. Luin muutaman kirjan, joissa käsiteltiin muitakin päihteitä terveyskantilta sekä tutkin asiaa netistä, mutta ainoat asiat mitkä muistan, olivat, että kantsu oli joko tosi jees tai kaiken pahan alku. Parhaimmillaan väitösten taso oli niin absurdia, että haittapuoliin kuului suojaamattoman seksin harrastaminen tai pakonnaista itsemurhan yrittämistä.

Ei sillä, että kolikon toisella puolella väitteet olisivat olleet aina hirveästi tasokkaampia, sillä kantsulla väitettiin olevan lähes mystisen parantavia ja mielenterveyden pelastavia voimia ja kuinka muita lääkkeitä ei välttämättä tarvittaisikaan. Voin vieläkin todeta pilven kohdalla sen, minkä terve järkikin sanoo: jos jokin kuulostaa liian pahalta tai hyvältä ollaakseen totta, niin se harvemmin on. Kantsu ei itsessään ole pahasta, se on nykypäivänä nähtävissä selvemmin kuin koskaan, mutta kohtuus kaikessa on avain tässäkin asiassa.

Ilman selvää kuvaa siitä, mitkä riskit tai haitat pitkäaikaisesta säännöllisestä käytöstä saattaisivat olla, jatkoin tällä linjalla noin kaksi vuotta, kunnes stressi vihdoin leikkasi kiinni ja koin elä-

mäni toisen burnoutin (aiempi kerta oli ollut lähes yhtä raskas, mutta tämän olin nähnyt tulevan jo kaukaa).

Siinä missä luulin kantsun parantavan stressiä, ei tämä sitä tehnyt vaan piilotti sen kuin särkylääke pääkivun, koska en ikinä ollut korjannut juurisyitä. Mietin, että voin piiskata itseäni suoriutumaan entistä lujemmin ja lopulta en vain enää jaksanut, jolloin tilanne hajotti minut täysin. Vika ei ihan puhtaasti toki pilven ollut, vaan tämä johtui monista syistä, mutta pilven osuus oli katalasti piilottaa korjattavat stressiä aiheuttavat asiat nopean helpotuksen taakse.

Onnekseni olin juuri valmistunut koulusta ennen burnoutia ja päätin ottaa osa-aikaisen työn, joka minulle tarjottiin ja miettiä elämäni perusasiat uudestaan. Olin hieman yli vuoden polttamatta, sillä muistikuvat burnoutista ja kantsun aiheuttamasta tunkkaisesta jumittavasta olosta ovat päällimmäisenä mielessäni vielä nykypäivänäkin, jos joku tarjoaa jointtia tai hittiä – muistikuvat helpottivat kieltäytymistä. Siinä missä lopetin kantsun polton, korvasin tätä juomalla alkoholia enemmän. Suurempaa ryyppäämistä jatkui noin vuoden ajan.

Itselläni on aina ollut ongelma alkoholin kanssa, myönsin sitä tai en. Tämä laukaisee itselläni lähes aina maanisen jakson, joka yhdistettynä humalaan sai käytöksen hyvin, rehellisesti sanottuna, kusipäiseksi.

Tähän valehtelematta vaikutti myös seura, jossa hengasin. Tuntui, että meillä ei ollut mitään muuta yhteistä syytä nähdä kuin ryypätä porukalla. Tähän lisättynä toksinen maskuliinisuus ja jatkuva toisia vähättelevä käytös yhdistettynä kaverikulttuuriin, jossa toisia ei voi kehua, vaan senkin pitää tulla vittuilun kautta. Ei siis ihme, että kännissä sovin kyseiseen porukkaan.

Vuoden kuluttua muiden terapeuttisten kokemusten kaut-

ta sain vihdoinkin kiinni siitä, että alkoholi ei oikeasti sopinut minulle ja lopetin juomisen täysin, mutta koska tekstin aiheena on kantsu, niin jätetään muiden kokemusten kuvailu vähemmälle. Ja mitä alkoholiin tulee, hitot terveysvaikutteista, kaikki tietävät, että alkoholi on meille pahasta. Enemmänkin tarkoitan, että kännissä onnistuin yleensä tuhoamaan sitä hyvää, mitä olin ympärilleni pystynyt luomaan ja tavallaan vieläkin koen pahaa omatuntoa siitä, millainen joskus olin.

”Pilven osuus oli katalasti piilottaa korjattavat stressiä aiheuttavat asiat nopean helpotuksen taakse.”

Tässä vaiheessa tekstiä on hyvä huomata, että olen aika armottoman negatiivisesti kantsusta kertonut, joka ei ollenkaan ole tarkoitukseni, joten korjataan tilannetta hieman.

Kannabis ei ole itsessään pahasta, siis ihan oikeasti. Tässä, kuten kaikissa muissakin päihteissä, on omat hyvät ja huonot puolensa.

Mutta tosiaan, niitä lupaamiani kantsun hyviä puolia, eli nyt nuoret tarkkana. Ihan ensimmäisenä: seksi. Tämä on järkyttävän paljon parempaa pienissä kuin ilman. Väärin ei pidä kuitenkaan ymmärtää, seksi ja rakastelu on aina ollut hyvästä, mutta kantsu parantaa tätä niin kauan kuin et ole ihan jumissa, eli kohtuus jälleen kaikessa. Ja mitä aiempaan lukemaani ”suojaamaton seksi” -varoitukseen tulee, niin ollaan itsellemme rehellisiä, se ei ole siitä polttelusta kiinni, vaan siitä, että valistus puuttuu ja kulttuuri pelottelee, eikä kannusta noudattamaan turvallisen seksin periaatteita (suostumus, suojaus ja keskustelu).

Seuraava saattaa kuulostaa kliseeltä, mutta: itsensä löytäminen. En tarkoita, että lähdet reppureissaamaan Goalle ja etsi-

mään itseäsi, vaan kantsu on esimerkiksi omalla kohdallani auttanut päästämään irti tiukkapipoisesta, valheellisesta, voisi jopa sanoa tiukan oikeistolaisesta maailmankuvasta. Se on auttanut kasvattamaan hyviä puoliani siinä, missä niitä ei aiemmin välttämättä osannut myöntää edes olevan olemassa, aina siihen pisteeseen, että voin olla ylpeä niistä ja saada laitettua paljon hyvää eteenpäin näillä.

Monet ovat kantsun kautta onnistuneet laajentamaan ja ellei jopa suoraan parantamaan perspektiiviään moneen asiaan.

Kipujen lievitys on myös yksi asia, missä olen huomannut kantsun olleen erinomainen vaihtoehto kolmiolääkkeille. Jo pienellä määrällä on iso vaikutus esimerkiksi lihasvenähdyksistä johtuviin kipuihin. Tässäkin toki sama kuin muissakin: kohtuus, sillä kantsu ei tosiaan paranna niitä kipuja, vaan vie tilapäisesti pois. Eli ratkaisuksi tästä ei ole oikean hoidon tilalle.

Mielialan piristäminen ja luovuuden aktivoiminen. Jälleen yksi klisee, mutta silti hyvinkin totta. Itse en ole välttämättä kokenut kummankaan parantuneen ehkä itse kantsun vaikutuksen alaisena, mutta yleensä seuraavana päivänä molemmat kukoistavat.

Nyt kun olen tasavertaisesti kertonut kokemukseni kantsuta molemmilta puolilta, on hyvä kertoa, miksi aloitin niinkin negatiiviseen sävyyn.

Halusin kertoa omista huonoista kokemuksistani ensi sijassa siksi, että olisin toivonut itse nuorempana tietäneeni kaiken sen pilvestä, mitä olen huonojen kokemusteni kautta oppinut. Olisinko sitten kuunnellut tai tajunnut, sitä en voi sanoa, mutta reilua olisi, että asiasta olisi ollut asianmukaista infoa ja tietoa tarjolla.

Nykyisin koen tehneeni rauhan tämän kanssa ja oppineeni vastuulliseksi päihtymiseni suhteen, ja hyväksynyt, että siinä

missä minulla ja lähes kaikilla ihmisillä on jonkintasoinen tarve päihtyä, ei päihtymisen koskaan tule olla päämäärä, sillä se ei korjaa mitään alla piileviä ongelmia.

Poltan nykyään noin pari kertaa kuukaudessa ja en edes halua saada tällä jumitusta aikaan, vaan vapotan mieluummin itselleni kevyet kuin kokisin överit – olisiko kuvaava vastakohta silkinohut sosiaalinen juominen?

Entä suosittelisinko kantsua muille, nuorille tai vanhemmille? Ehdottomasti, mutta sen sijaan mitä nuoruudessa kuulin ylistystä tai vihaa pilveä kohtaan, toivoisin, että asiasta keskusteltaisiin rehellisesti ja avoimesti, että tietoa olisi tarjolla ja, että tulevaisuudessa ihmiset voisivat välttää omat kokemani sudenkuopat.

Viimeisenä ajatuksena ja toiveena: Meillä on järkyttävästi tietoa tupakan, alkoholin ja kahvin terveysvaikutuksista, haitoista ja hyödyistä. Olisiko korkea aika käsitellä kantsua myös terveys- eikä rangaistukselliselta näkökulmalta, jotta nuorilla ja muillakin olisi paremmat valmiudet toimia tämän kanssa turvallisesti?

Jaahas. Kannabis. Siitä olis paljon sanottavaa.

Hyvää, pahaa ja kaikkee siltä väliltä. Mua oli pienestä asti kiinnostanut huumeet ja päihteet, enkä koskaan oikein pitänyt niitä mitenkään sen pahempina kuin alkoholia. Toisin sanoen oli selvää, että niiden testaaminen tulis vastaan omana aikanaan. Pääsin yläasteelta ja menin juomaan koulujenloppuna. Oli tosi hauskaa ja aukes uudenlainen maailma. Aloin juomaan puistossa ja ei mennyt kauaa, kun vastaan tuli mahdollisuus polttaa pilvee ensimmäistä kertaa.

Wow. Jee. Tosi mahtavaa. Täähän on paljon järkevämpää kuin juominen. Naurattaa, maailma näyttää hauskalta, päässä ajatukset menee hassusti, mutta ei tee mieli ”riehua” niinku kännissä. No se sitten jatku sellatteena satunnaisena poltteluna, niinku

juominenkin ja tärkeetä oli, ettei musta tuu sellasta passiivista joka päivä hiisailevaa pajapäähippiä.

Pari vuotta tätä jatku enenevissä määrin, kunnes jossain kohtaa huomasin, että tästähän on tullut päivittäinen tapa. ”No eihän tää nyt NIIN paha juttu oo, kun poltan vaan vähän joka päivä...” Hitaasti siitä alkoi muodostua päivän kohokohta, kun sai polttaa ne ekat savut joskus alkuillasta, kun oli päässyt koulusta ja tehnyt ruuan.

Tätä jatku ja jatku, ja kivaa oli valvoo yömyöhään ja ladata bongiin ne vikat litit ennen nukkumaan menemistä. Herääminen vaikeutu ja koulu alko jäämään tosi epäoleelliseks, kun ei enää jaksanut herätä sinne aamulla. Se sitten loppu kesken ja jäi enemmän aikaa hengata kaverien kaa ja polttaa. Sitten parisuhdekin kariutu ja loppu, tietty monista muistakin syistä johtuen, mutta nyt muutto ekaan omaan kämppään työttömänä teininä. ”Jes! Mää voin hiisata niin paljon kuin haluan.”

”Pää pilvissä ei ole hyvä elää, jos jalat ei ole maassa.”

Elämä sitten alko pyöriin enimmäkseen hatsin ettimiseen ja kaverien kämpillä hengailuun ja hiisailuun. Kuitenkin päivän paras hetki oli kun pääsi kotiin polttaan yksin, introvertti kun kuitenkin olen. Sosiaalinen ahdistus on aina ollut läsnä elämässäni ja kannabis vain pahensi sitä kaikissa muissa tilanteissa kuin sen polttamiseen liittyvien ihmisten kohtaamisessa. Oikeestaan kaikki muut ihmissuhteet loppui paitsi kannabikseen liittyvät.

Jossain vaiheessa alkoi herätä tähän itsepetokseen, että mähän vannoin, ettei musta tuu mitään pajapäätä, mutta tässä sitä ollaan. Alkoi tuntea huonoa omatuntoa ja polttaminen alkoi muuttua ahdistavaksi. Vainoharhoja ja epävarmuuksia. Kanna-

bis oli kuitenkin ”paras” lääke ahdistukseen, niin tottakai sitä lääkitsi sillä. Kierre oli syvällä.

Psykedeelit olivat myös olleet hyvän tovin mukana ja trippien viesti oli usein, että liiallinen hiisailu on kehitystä rajoittavaa ja tuhoisaa toimintaa, mutta oma pää sanoi, että jatka vaan. Lopulta psyyke alkoi olla niin levällään, että polttaminen aiheutti ainoastaan suunnatonta häpeää ja vainottelua. Oli siis pakko lopettaa. Melki viis vuotta kerkesin polttaa lähes päivittäin ja siitä reilun vuoden tiedostin sen haitallisuuden itselle.

Pahinta tässä kaikessa oli sen petollisuus ja salakavala tapa koukuttaa. ”Se on luonnollista!” ”Ei siihen voi jäädä koukkuun.” ”Healing of the nation.” ”Parantaa kaiken, ihmelääke, täysin haitatonta.”

Jos siinä olisi saanut objektiivista tietoa, eikä pelottelua, niin vastareaktio sen vähähaittaisuudesta olisi ollut pienempi. Koin, että mulle on valehdeltu koulussa ja koko yhteiskunta kertomalla, että alkoholi on hyvä ja huumeet paha, vaikka oma kokemus oli neutraali tai päinvastainen. Oli siis pakko vetää överiks ja testata ite.

Olin melkein vuoden polttamatta ja nykyään saatan polttaa satunnaisesti oikeissa tilanteissa vakavasti harkiten. Näen, että mikä tahansa tapa elämässä voi olla tuhoisa, jos sillä pakenee ongelmiaan. Tärkeetä on selvittää, mikä itelle on tärkeää, mitä haluaa elämältä ja miten sen voi saavuttaa. Henkinen ja fyysinen terveys on tärkeitä ja kypsällä ihmisellä tulisi olla vapaus tutkia, millaiset elämäntavat itselle sopii. Pää pilvissä ei ole hyvä elää, jos jalat ei ole maassa. Järki päässä ja itsetutkiskelulla pääsee pitkälle.

Yksinäisyydessäni ryöpyn
hiljalleen sisältäpäin syövyn.

Elän elämättömyyttä
ja se tekee musta ruman syövän
...hiljalleen sisältäpäin syövyn

Omakuvat kannabiksen

vaikutuksen alaisena

Minä, kannabis ja shamanistiset kokeilut.

Ihan ensimmäisenä haluan ilmaista, että en kannusta ketään tekemään samalla tavalla kuin minä olen tehnyt, enkä oleta, että kenenkään kokemus olisi samanlainen, koska kaikilla on oma näkemyksenä ja kokemuksensa. Tässä siis minun ajatuksia, kokemuksia ja näkemyksiä niin kunnioittavalla tavalla kuin itseäni osaan ilmaista.

Minulla oli nuorempana jo suhteellisen positiivinen, sekä omasta mielestäni realistinen suhtautuminen kannabikseen ja sen käyttöön. Paljon ennen kuin olin sitä koskaan edes kokeillut. Yläasteikäisenä törmäsin ensimmäistä kertaa kritiikkiin siitä kaikesta, mitä minulle oli opetettu – eli että kannabis on kova huume, se on pahasta, se on tie taloudellisiin ja henkisiin ongelmiin, sitä käyttäessä on narkkari yms. Samoihin aikoihin törmäsin teksteihin ja dokumentteihin, jotka haastoivat tätä käsitystä.

Kannabiksen historia on pitkä ja rosoinen. Sen ”hyvyys” tai ”pahuus” riippuu pitkälti puhujasta ja minun käsittääkseni puolueettomia tutkimuksia ei ole ihan hirveästi, eikä niitä positiivisia kannabiksen aspekteja suomalaisessa mediassa nosteta samalla tavalla esiin kuin negatiivisia. Kannabiksella on myös oma hengellinen historiansa.

Kaikki nämä tiedot olivat 13–18-vuotiaalle hämmentäviä ja jännittäviä, ja oikein halusin haastaa ihmisiä näkemyksissään (eli vanhempiani). Siihen asti en kuitenkaan ollut koskaan kokeillut tai edes ollut kiinnostunut kokeilemaan kannabista. Kunnioitus sitä kohtaan teki siitä pelottavaa. Ajattelin sen enemmänkin lääkkeenä tai porttina johonkin rituaaliin.

Nämä kaikki asiat vaikuttivat minuun vahvasti ja päätökseeni pidättäytyä kokeiluista, vaikka mahdollisuuksia ehkä olisi ollutkin. Halusin tehdä asiat omalla tavalla ja omalla ajalla.

Tällaisia päätöksiä ei tehdä kevyesti, ja totta kai uteliaisuudella oli suuri osuus, mutta esimerkiksi pelko siitä, että en pystyisi hallitsemaan omaa toimintaa tai että asiat menevät ”överiksi” sai ensimmäiset kokeilukerrat pysymään vähäisissä määrissä. Bongia välttelin kokonaan.

”Ihan ensimmäinen kerta, kun poltin kannabista, tapahtui turvallisessa ympäristössä luotettavan ystävän kanssa.”

Pitkäaikaisena käyttäjänä olen edelleen käyttänyt bongia vain yhden käden sormin laskettavilla kerroilla, koska se on minulle liikaa, enkä pidä siitä olosta. Miksi tekisin itselleni niin?

Kun taas pieni määrä auttaa rentoutumaan, kertaamaan päivää tai viikkoa, käymään läpi elämääni ilman suurta ahdistuksen määrää. Enkä henkilökohtaises-

ti näe viihdekäytössäkään suurempia ongelmia, kunhan ihmiset muistavat pitää itsestään huolta ja muistavat omat rajansa.

Ihan ensimmäinen kerta, kun poltin kannabista, tapahtui turvallisessa ympäristössä luotettavan ystävän kanssa. Ei tuntemattomia tyyppejä, ei muita päihteitä tai alkoholia. Vain teetä ja korttipelejä. Kävimme mäkkäristä hakemassa juustohampparreita ja menimme takaisin pelailemaan. Ja tällaisia kokemuksia minulla on paljon.

Ensimmäinen kerta, kun kokeilin syötäviä, ei ollut ehkä kaikkein ideaalein, koska se tapahtui Amsterdamissa, eikä siinä vaiheessa kumminkaan ollut niin kokenut kannabiksen käyttäjä, joten silloin ehdottomasti meni yli. Mutta silloinkin ympärillä oli ystäviä, ja ”pahinta” mitä kävi, oli ylikuormittuneet aistikokemukset ja hidastunut ajantaju. Saimme hyvät naurut sinä iltana ja menin heti sänkyyn, kun alkoi tuntua siltä, että ei ole hyvä olla ihmisten ympäröimänä.

Överikertoja ei ole kuin ihan vaan pari, ja joka kerta olin hyvässä ja turvallisessa seurassa, joten olen ollut aika onnekaskin. Sen lisäksi olen ollut valikoiva siitä seurasta, kenen kanssa kulutan pilveä. On hyvä tietää omat rajansa ja kieltäytyä silloin, kun ei tunne ihmisiä tai ei tunne lajiketta – tai jos ei vaan halua, niin kyllä saa ja pitää sanoa ei. Minusta on tärkeä korostaa sitä, että kenenkään ei ole pakko tehdä yhtään mitään, mitä ei halua tehdä. Ja jos joku pakottaa, on ehkä hyvä miettiä, millainen motiivi toisella on ja arvioida sen ihmisen seura uudestaan.

”Ei tuntemattomia tyyppejä, ei muita päihteitä tai alkoholia. Vain teetä ja korttipelejä.”

Kannabis on minulle niin kuin alkoholi: sitä ei pidä kuluttaa, jos on täysin mieli maassa tai jos on

vihainen, koska ainakin itselläni se korostaa vallitsevaa olotilaa.

Tämäkin on sellainen asia, jonka olen opetellut tunnistamaan itsessäni. Aika pitkän aikaa polttelin vain yksikseni. Tulin töistä, poltin vähän, tein ruokaa välissä ja sitten poltin loput spliffistä ja katsoin jotain miellyttävää ohjelmaa. Näin jatkui jonkin aikaa, ja ajattelin että se auttoi minua ahdistuksessani. Jossain vaiheessa huomasin, että vaikka se hetkellisesti auttoikin, niin se myös menetti alkuperäistarkoituksensa. Siitä oli tullut tapa, joka ei hyödyttänyt minua, joten oli pakko pitää aika pitkäkin tauko polttelusta. Se teki todella hyvää, koska silloin piti arvioida uudelleen tilannetta ja sitä, mitä kannabis merkitsee minulle ja onko sillä sijaa elämässäni vai ei.

”Kriittinen ajattelu, jopa niiden asioiden suhteen, joita ei välttämättä koe huonoksi itselle, voi tehdä ihan hyvää.”

Voisin väittää, että jokainen, joka on ollut aktiivisesti tekemisissä kannabiksen kanssa, on jossain vaiheessa väärinkäyttänyt sitä. Joko lääkitäkseen itseään, tunteakseen jotain tai paetakseen jotain. Syitä kulutukseen on niin monta kuin kuluttajiakin.

Monet meistä ovat varmasti sekoittaneet sitä ainakin alkoholin kanssa. Ja joillekin se on hyvä, koska se rajoittaa heidän alkoholinkulutustaan, mutta toisille taas ei. Jokaisen on löydettävä omat juttunsa. Mutta tärkeää on olla tietoinen omista tuntemuksista ja omasta käyttäytymisestä, jotta asiat eivät eskaloidu sellaiseen suuntaan, missä ei halua olla. Kriittinen ajattelu, jopa niiden asioiden suhteen, joita ei välttämättä koe huonoksi itselle, voi tehdä ihan hyvää. Itse puntaroin usein omia motiivejani ja oloja, ja jos ajatukseni ja toimintani kestävät kritiikin, olen turvassa. Mutta on ollut niitäkin hetkiä, kun on ollut pakko as-

tua pari askelta taaksepäin ja hyväksyä, että se mitä nyt teen ei ole hyväksi minulle.

Olen tyytyväinen kaikista kokemuksistani, vaikka se kuulostaakin siirappiselta. Nykyään tiedän tasan tarkkaan omat rajani. Ja omien rajojen hakemisen kanssa pitää kyetä tarkastelemaan omaa käyttäytymistä objektiivisesti ja kriittisesti. Ja pitää olla brutaalin rehellinen itselleen. Miksi teen näin? Mitä se hyödyttää minua? Mitä saan tästä? Jäänkö jostain paitsi tämän takia? Kärsiikö arkeni tai terveyteni tästä? Esimerkiksi noita kysymyksiä on hyvä puntaroida.

Oma tavoitteeni ei ole koskaan ollut paeta itseäni kannabiksen avulla, ennemminkin halusin rentoutua ja olla enemmän tilanteessa läsnä. Ja nykyään koen, että käytän pilveä edellä mainittuihin tarkoituksiin.

”Kannabis ei ole minulle mikään pakollinen asia, vaan sellainen asia, jonka valitsen niihin tilanteisiin, joihin koen sen sopivan. Se on vähän kuin laittaisi chiliä kaakaoon.”

Minun on ollut pakko kohdata se fakta, että aikaisemmin elämässäni pakoilin maailmaa polttamalla pilveä. Se on totuus, ja minä tiedostan sen, että niin on käynyt aiemmin huomaamattani ja niin voi käydä uudestaankin. Siksi kannabiksen käytöstä on itsensä lisäksi oltava rehellinen myös muille ihmisille. Tai ainakin ihmisille, jotka kokee läheisiksi ja mielellään myös sellaisille, jotka kykenevät olemaan sinulle rehellisiä, mutta eivät tuomitsevia. Koska jos joku on selkeästi tuomitseva, ei

hänelle tee mieli jakaa asioita.

Minulla on kaveripiirissä ystäviä, jotka kuluttavat kannabista ja sitten myös ystäviä, jotka eivät kuluta sitä ollenkaan, ja se on rikkaus. On hyvä, että elämässä on kaikenlaisia tyyppejä, jotka voivat antaa näkökulmaa elämiseen. Ystäväpiirissäni on myös monta sellaista tyyppiä, joille kannabis ei vain sovi ja sekin on okei. Se onkin minun tehtäväni, kunnioittaa niitä ihmisiä, ketkä eivät jaa minun näkemystäni tai tapojani, enkä esimerkiksi polta sellaisten ihmisten seurassa, ketkä siitä eivät pidä.

”Tajusin, että äitillä ei ollut harmainta aavistustakaan siitä, mitä kannabis on.”

Kannabis ei ole minulle mikään pakollinen asia, vaan sellainen asia, jonka valitsen niihin tilanteisiin, joihin koen sen sopivan. Se on vähän kuin laittaisi chiliä kaakaoon. Eikä kaikkien kavereiden tai perheenjäsenten tarvitse olla osa sitä kokemusta.

Olen pari kertaa puhunut vanhempieni kanssa kannabiksen käytöstäni. Ja ensimmäistä kertaa, kun istutin äitini alas ja kerroin polttavani epäsäännöllisen säännöllisesti, äiti puhkesi itkuun ja paniikkiin. Kun kysyin häneltä, mitä hän luulee, että tapahtuu, kun poltan pilveä, hän vastasi: ”No sitten olet ihan sekaisin ja pyörit tuolla kadulla, etkä tiedä missä olet.”

Tajusin, että äitillä ei ollut harmainta aavistustakaan siitä, mitä kannabis on. Kerroin hänelle, että pahinta mitä on käynyt, on se, että kerran söin pakastepizzan ja litran suklaajäätelöä yhdeltä istumalta mässyissäni. Siitä äiti jo vähän nauroi, mutta ajatteli minun valehtelevan, kunnes silloin 19-vuotias veljeni tuli huoneeseen ja sanoi, että on itsekin kokeillut kannabiskeksejä, eikä hän tuntenut mitään, että äitin on turha ”pillittää”. Se oli huvittava tilanne, mutta silloin koin suurta vastuuta kysyä veljeltäni, että mikä juttu ja missä hän menee tämän asian suhteen.

Nykyään puhumme veljeni kanssa avoimesti aiheesta, ja todella toivon, että jos hänellä on minkäänlaisia ongelmia asian suhteen, hän voi tulla juttelemaan minulle, koska tietää, että minä tiedän mistä puhun ja minä kerron rehellisesti, jos hänellä menee yli.

Tähän asti ei ole tarvinnut puuttua asioihin, koska koen, että veljelläni on kypsä ja vastuullinen suhtautuminen pilveen, mutta ei sitä koskaan tiedä, joten on hyvä pitää kommunikaatiolinjat auki. Hän oli sellainen tyyppi, joka aina vastusti ajatusta kannabiksesta, mutta nykyään on eri ääni kellossa, joten on hyvä keskustella säännöllisesti asiasta, ettei hypätä ääripäästä toiseen.

Menisköhän mulla työpaikka jos ne sais tietää
Olisko mun koko ura pirstaleina
FROSS

Paja, pajari, kukka, ruoho, pilvi.

Rakkaalla lapsella on yhtä monta nimeä kuin käyttötarkoitustakin. Olen käyttänyt sitä juhlimiseen, ahdistuksen hoitoon, rentoutumiseen, parisuhteen yhteisenä puuhana... You name it. Siksi pajarin polttelussa tulee mielestäni, ainakin omalla kohdallani, erottaa hupikäyttö ja käyttö vakavammassa mielessä.

Annahan kun avaan hieman. Hupikäyttö lienee edellä mainituista se tunnetumpi, ja sanoisin että itselläkin yleisempi. Se on sitä, kun juhlissa tai kotona makoillessa tulee mieleen, että nyt olisi mukavaa löytää se tietty rauhallinen ja mukava fiilis. En käytä alkoholia, mutta kun aikanaan käytin, saatoin joskus kännissä polttaa pilveä. Sitä en suosittele, paitsi jos haluaa mennä tosi sekaisin. Joskus pilvessä on tosi hauskaa olla bileissä hihittelemässä, vaikka nykyään tapaan olla useimmiten selvin päin.

Kun mainitsin vakavammat tilanteet, tarkoitin sitä, että joskus minulla on ollut hetkiä, joina (valitettavasti) pilven poltto on tuntunut parhaalta keinolta rauhoittua. Minulla on rauhoittavia lääkkeitä ahdistuskohtauksiin, mutta niiden vaikutuksen alkaminen kestää kahdesta kolmeen tuntia, ja ne tekevät olon raskaaksi ja

hitaaksi. Joskus join tiukkaa viinaa pullon suusta kulauksittain, että rauhoittuisin. Olen kuitenkin huomannut, että kalvavan ahdistuksen saa rauhoittumaan polttamalla vähän pilveä, ja käytän tätä keinoa muutamia kertoja vuodessa.

”Minulla ei oikeastaan ole mitään tarvetta polttaa sitä, mutta sopivan tilaisuuden tullessa voin imaista savut, kun itse niin päätän.”

En ole koskaan ollut koukussa pilveen. Minulla ei oikeastaan ole mitään tarvetta polttaa sitä, mutta sopivan tilaisuuden tullessa voin imaista savut, kun itse niin päätän. Hauskaa tavallaan on se, että minulla oli aikanaan todella ikäviä ongelmia alkoholinkäytön suhteen, ja voisi oikeastaan sanoa minun olevan alkoholisti. Olen muutenkin melko helposti koukuttuvaa ihmistyyppiä, mutta kannabis ei ole koskaan saanut minussa aikaan sellaisia tunteita, että tarvitsisin sitä lähtökohtaisesti. Tälläkin hetkellä olen työssä, jonka takia minkään laittomien päihteiden käyttö ei ole mahdollista, eikä tämä ole minulle minkään näköinen ongelma.

#27

En ikinä ajatellut aloittavani.

Kaverit poltti jointtia ringissä monesti kesäpäivinä. Olin 27-vuotias ja alkoholi oli ainut päihde, mitä olin siihen mennes käyttänyt. Sitten yhtenä päivänä olin taas siinä ringissä kavereiden kanssa ja mulla oli paha olla. Olin just eronnu mun tyttöystävästä. Sitä ei oikein välittäny itsestä siinä hetkessä niin paljon ja otin myös hatsit. Siitä päivästä ja kesästä tuli tosi hauska. Pajauteltiin kavereiden kanssa melki joka viikonloppu ja se kolisi joka kerta yhtä kovaa. Mietin, että ei tämä ole yhtään niin paha, ku oon luullu. Krapulaa ei tuu, mä en ala sammaltaa ja koordinaatio pelaa. Lähimuistin pätkimistä kyllä tuli, mutta ei se haitannu.

Seuraavana kesänä saatiin kaverin kanssa haltuun kourallinen kannabiksen siemeniä. Idätettiin niitä kertakäyttökupeissa vaatekaapis ja kun alko tulla lämmin, niin kannettiin ne metsään kasvamaan. Loppukesästä käytiin korjaamas sato. Vaikka hengissä säilyi vain neljä puskaa, niin siitä riitti poltettavaa vaikka kuinka paljon. Isoin puska oli parimetrinen ja tuuhea. Sen katkaisemiseen puukolla meni monta minuuttia. Kasvatusprosessi toki toistettiin seuraavanakin kesänä.

rajattomasti. Silti kävin töissä, mulla oli liikunnallisia harrastuksia ja kavereita. Ulkoisesti jos mua arviois, niin näytän urheilulliselta ja siististi pukeutuvalta nuorelta mieheltä. En ole ollenkaa stereotyyppinen ”huumeiden”-käyttäjä. Silti pajautteelin iltasin tosi paljo. Päiväkirjamerkinnöistä näkee, että pisimmät ajat ilman oli yleensä noin neljä päivää. Normaalimpaa oli useamman viikon päivittäinen käyttö. Tunsin itseni myös normaaliksi. Ei kukaan huomannut, jos menin treeneihin pilvessä. Itse asiassa se oli aika hauskaakin ja tunsin itseni ”cooliksi”.

Monet kaverit myös pajautteli, niin se oli tavallista käydä illanvieton yhteydes pihalla ringissä. Joskus jotku puolitutut näki ja tuli keskustelua asiasta, mutta pajankäyttö oli tosi helppo perustella meidän käytöksellä. Me ei örvelletty mitenkään samalla tavalla, kuin ne, jotka juo paljon alkoholia.

Kerran olin töissä pilvessä. Olin just ostanu hyvää kukkaa ja se oli koko ajan mielessä, niin menin ruokatauolla pajautteleen. Onneksi tunaroin jotain sen jälkeen ja alko kuumottaan, että joku tajuais, niin en enää töissä pajautellu.

Ihmisen mieli on mielenkiintoinen ja monitahoinen. Tuntuu, että mun sisällä asuu eläin, joka haluaa kaiken hauskan tänne heti ja nyt. Sitten se joku, järki, tavallaan tietää koko ajan mikä olis parasta mulle. Se tietää, että päivittäin polttelu ei ole parasta. Eihän siitä edes saa samoja vaikutuksia viikon tai kuukauden polttelun jälkeen kuin aiemmin.

Sitte tuntuu myös, että mussa asuu joku kertoja. Tämä tyyppi taas osaa aina kertoa tosi hyviä selityksiä sille, miksi mun kannattais just tänään pajautel-

”Tuntuu, että mun sisällä asuu eläin, joka haluaa kaiken hauskan tänne heti ja nyt.”

”Mussa asuu joku kertoja. Tämä tyyppi taas osaa aina kertoa tosi hyviä selityksiä sille, miksi mun kannattais just tänään pajautella.”

la. Tai jos mun sisäinen eläin on menny töitten jälkeen suoraa pajapurkille, kääriny jointin ja sytyttäny sen ennen ku järki on kerenny miettimään asiaa, niin tämä sisäinen kertoja osaa kyllä sepittää todella hyviä ja loogisia tarinoita siitä, miksi tämä oli tähän iltaan hyvä idea. Alko huomaamaan, että jos ei ollu suunniteltuja menoja ja oli pajaa kotona, niin aina se meni pajautteluksi. Pari ensimmäistä eläimen ehdottamaa ideaa järki pystyy vielä torjumaan, mutta viimeistään iltapäivällä se väsyy, eikä enää vastusta eläimen ehdotusta pajauttelusta.

Näin kului yli viisi vuotta. Huomasin kyllä riippuvuuskäyttäytymistä itsessäni, mutta mulla oli työ ja samanlaisia kavereita, niin ei sitä jaksanu stressata. Pikku hiljaa se alkoi kuitenkin vaivata. Ei ehkä se itse käyttö, mutta sen aiheuttamat lieveilmiöt. Mun mielestä se ikuinen klisee, että kannabis passivoi, pitää paikkansa. Se ideoiden tulva pilvessä on mahtava. Se mielikuva itsestä ja tulevaisuudesta on ihanan ruusuinen. ”Jos mä pystyn toteuttaan edes puolet tästä, niin oon kuningas.” Silti, kun tulee se seuraava päivä ja pitäis oikeasti lähteä tekemään jotain unelmiensa eteen, niin se ei onnistu pilvessä. Sitä menee lomamoodiin ja ideoi ehkä hieman lisää. Hiljalleen alkaa syntyä ahdistusta siitä, että todellisuus ja mielikuvat itsestä ei kohtaa. Koitin vähentää pajauttelua useamman vuoden. Pisin aika ilman oli kaksi kuukautta, jonka lupasin kaverilleni. Tämän saavutuksen jälkeen palkitsin itseni kunnon tuutilla ja tavat palasi tuttuun ja turvalliseen.

Olin jo tajunnut, että poltan pajaa aina, kun mulla on sitä. Halu lopettaa tai pitää taukoa tuntui mahdottomalta, kun katsoin isoa lasipurkkia täynnä viime kesän kukintoa. Oli kuitenkin yksi ratkaisu. Keitin tämän kaiken voihin ja tein siitä kaakaon. Onneksi kannabikseen ei voi kuolla. Juomisesta alle tunnissa oksensin kaakaot pihalle. En oo ikinä ollu niin sekasin. Olin pilvessä vielä seuraavan päivän iltaan ja aloin pelkäämään, että pilasinko mun tajuntani lopullisesti. Tämäkään kokemus ei aiheuttanut kuin parin viikon tauon. Pienen tauon jälkeen tunne siitä, että homma ei ole enää ongelma, aiheuttaa ongelmia, kun kaveri tarjoaa jointtia. Ei se yks jointti sinänsä mitään tee, mutta sitä haluaa ostaa itsellekin, ja sama kaava toistuu. Ja taas toistuu. Usean päivän tauon jälkeen olo on terävä ja raikas. Palkintona tästä pikku joopeli ja taas useampi viikko putkeen.

Olin miettinyt monesti määritelmiä riippuvuudelle. Ajattelin sen olevan jotain sellaista, minkä tekeminen aiheuttaisi ongelmia työssä, harrastuksissa tai ihmissuhteissa. Olin alkanut jättää menemättä harrastuksiin ja kavereiden luo muutamia kertoja, ku päätin mielummin pajautella yksin kotona. Yhen kerran en menny kaverin kotibileisiin, ku olin niin pilves. Facebookin mukaan sinne menijöistä olis ollu 90 prosenttia naisia, joita en oo tavannu ikinä. Sinkkumiehenä tämä suoraan sanottuna vitutti jälkeenpäin.

”Pari ensimmäistä eläimen ehdottamaa ideaa järki pystyy vielä torjumaan, mutta viimeistään iltapäivällä se väsyy, eikä enää vastusta eläimen ehdotusta pajauttelusta.”

Riippuvuuden määritelmä oli täyttynyt ja se ei ollut käsitykseni siitä elämästä, mitä minä

”Onneksi mulla on myös ystäviä, jotka ei polta ja pystyn puhumaan niille avoimesti asioista.”

haluan itselleni. Ahdistus ja pelko elämän hukkaamisesta kasvoi niin suureksi, että halu lopettaa tuli todella voimakkaaksi.

Onneksi mulla on myös ystäviä, jotka ei polta ja pystyn puhumaan niille avoimesti asioista. Sosiaalinen paine on aika hyvä tapa saada asioita aikaan. Kerran sanoin ystävälleni, että jos en pysty olla kahta kuukautta ilman pajaa, niin mulle pitää hakea apua. Tiesin, että se hakis mulle apua, jos en pystyis siihen. Ajatuskin sellaisesta oli niin nöyryyttävä, että lopetin pajan polttelun siihen.

Tästä on nyt kolme kuukautta enkä ole pajautellut. Itse asiassa en ole koskaan ollut näin toimelias ja energiaa piisaa. Tiedän, että kolme kuukautta on vielä aika lyhyt aika, mutta katsotaan!

Elämä on aika kivaa näin.

”Jaahas. Kannabis. Siitä olis paljon sanottavaa. Hyvää, pahaa ja kaikkee siltä väliltä.”

Tähän kirjaan on koottu, mitä sanottavaa nuorilla on ollut kannabiksesta ja kokemuksistaan kannabikseen liittyen. Tästä kirjasta voit lukea useita yksittäisiä kokemuksia kannabiksesta. Yksilön yksittäinen kokemus ei kuvaa koko totuutta kannabiksesta. Kokemukset ovat kuitenkin paljon enemmän kuin yksittäisiä kokemuksia - ne ovat osa yksilöiden elämää.

Euroopan unioni
Euroopan sosiaalirahasto
Vipuvoimaa EU:lta 2014–2020

ISBN 978-952-94-3607-1 (sid.)
ISBN 978-952-94-3608-8 (PDF)

9 789529 436071